„Noh, Bruus, kas olete rahul?"

„Ei, kapten."

„Kuida?"

„Mina olen seda meest ja teie olete tema kirja näinud!"

„Noh!"

„Noh, kapten, weel rohkem kui tema nägu, kohkutab mind see mõistataw kiri."

„Siis soowite küll, Bruus, et mina seda kirja pian tähele panema?"

„Ja, kapten, meie saame põhi-lääne-lääne poole sõitma. Mis see teeb, kui tuule-joone wasta purjetame?"

„Meie wiidame aega."

„Meie hoiame ennast ehk suure õnnetuse eest."

Esimese bootsmanni harjumata wastapanemist panin mina imeks. Laewa peal oli kahtlast kahinat kuulda; mina jäin rahutumaks ja waatasin mere peale. Mida kaugemale pääw edasi jõudis, seda rohkem muutis ennast taewas. Lõunepoolt tõusewad pilwed katsiwad päikest, kes omad kiirud läbi läänepooliste udude saatis ja laeneid punakaks wärwis. Mina läksin tüürmanni juurest ära ja astusin laewa lae peale.

„Kuulge, Bruus, mina tahan Teie soowimist täita. Aga mõistke, Teie wiirastuse- ja tondijutul ei ole sellega ühtigi tegemist. Üks kiri, mis

selgem on, seisab minu silma ees ja juhatab mind tegema, mis minu kohus pärib. Waadake üle altbordi! Kas näete seda wesipüksi, neid wihmapilweid, mida tuul oma ees lihutab? See on keertuul. Andke tüürmannile käsku NW. ¼ W. tüürida ja laske kõige parem mastiwaht masti peale walwama minna."

Kell kolme aeal andis waht teada, et taewa piirel üks jea-mägi näha olla. Kaugelt näitas see wälja nagu weikene jea-pank, nagu kena piimakarwa joontega sinine opal. Mida ligemale meie jõudsime, seda selgemini paistsiwad jea-mäe küljed ja terawad nurgad, mis nüüd läbi näis paistma. Jea hiilgaw walgus läikis must-rohelistest laenetest tagasi. Tunni pärast seisis see suur ujuw mägi, wist üks kild ühest weel suuremast, selgest meie silmade ees, määratumas maailma-meres. Seal oliwad järskud serwad ja sügawad koopad, ja laened uhtusiwad ühe killu teise järel lahti, mis merd wahuga täitsiwad. Mäel oli nagu ühe määratuma konnakarbi kuju, millest pool wee pinna peal oli, kuna pääwakiired sügawast ja laiast õõnistusest tagasi põrkasiwad. Seespidi kandsiwad wist suured sammad wõlwe, aga neid ei wõinud meie kauguse pärast näha.

Mina pööratsin kiikari jea-mäe poole ja nägin alamal kaks kogu, mis ehk mere linnud olla wõisi-

Eesti-maa-rahwa Kalender 1888, lk. 28